

Arrest

**nr. 75 353 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. VAN NIJVERSEEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. S. B., die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 juni 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 juni 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 26 augustus 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 7 december 2010.

1.3. Op 9 november 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen in de provincie Baghlan, district Firing, in het dorp Damiauw. U woonde daar met uw ouders. U bent Tadzjiek van etnische origine en een soennitische moslima. U ging niet naar school en leefde binnenshuis met uw moeder. U verliet Afghanistan enkele dagen na uw huwelijk met H.(...) F.(...) (OV 6.307.195 en CG 08/14660Y), op 1 'dalwa' 1388 (21 januari 2010). U was toen nog minderjarig. U verklaart dat uw vader een winkel heeft van gsm's in Firing, dat uw echtgenoot een kennis werd van uw vader en dat uw vader akkoord ging toen F.(...) een huwelijksaanzoek deed. Het huwelijk ging door in jullie huis in Damiauw. U zag uw man voor het eerst bij de ceremonie van het huwelijkscontract ("Nikah"). Na het huwelijk bleef u in het huis van uw vader en hoorde u van de problemen van uw man. U was niet op de hoogte van het feit dat u met uw man Afghanistan zou verlaten. U weet dat uw man chauffeur was bij het Afghaanse nationale leger ANA, op de basis van Baghlan Markazi, en dat hij bedreigd werd door Taliban en andere mensen waardoor hij genoodzaakt was het land te verlaten. U zelf had geen persoonlijke problemen in Afghanistan. Wel wijst u op de moeilijke situatie van meisjes in uw regio waar commandanten het leven van meisjes onveilig maken. Ook de aanwezigheid van Taliban maakt uw regio onveilig. Op 5 dalwa 1388 (25 januari 2010) verliet u Afghanistan. U reisde via Iran en Turkije en diende in België een asielaanvraag in op 18 juni 2010. In België werd op 10 november 2010 uw zoon geboren.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par.A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend en wel om volgende redenen.

Bij vergelijking tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenoot inzake de plaats en het verloop van uw huwelijk zijn er dermate frappante tegenstrijdigheden dat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie verklaring gehuwd te zijn in district Firing in de provincie Baghlan. Wij verwijzen hiervoor naar de bewuste paragrafen in de beslissing van uw echtgenoot, die hieronder worden hernomen en waarin deze tegenstrijdigheden worden uiteengezet.

"Bij vergelijking tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote inzake de plaats en het verloop van uw huwelijk zijn er dermate frappante tegenstrijdigheden dat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie verklaring gehuwd te zijn in het district Firing in de provincie Baghlan. Zo zegt u dat uw echtgenote, nadat in de namiddag de "Nikah" had plaatsgevonden in haar ouderlijk huis, naar uw huis is gekomen en dat jullie daar vervolgens nog vier dagen hebben verbleven tot aan jullie vertrek uit het land (gehoorverslag CGVS 3de asielaanvraag p.7 en 8). Uw vrouw daarentegen verklaart, dat zij na de "Nikah" in haar ouderlijk huis is gebleven, meer nog, zij stelt dat ze helemaal geen idee heeft waar uw huis gelegen is, of waar u geboren bent (gehoorverslag echtgenote CGVS p.9 en p.4). U verklaart dan weer dat uw dorp Murade Shahr op één uur te voet van het dorp van uw echtgenote ligt (gehoorverslag CGVS 3de asielaanvraag p.7). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat uw echtgenote hiervan niet op de hoogte zou zijn."

"Verder is het eigenaardig dat u eerst verklaart dat uw vrouw in de namiddag te paard naar uw huis is gekomen, om dan uw verklaring te wijzigen en te stellen dat een dergelijke toch te paard de gewoonte is, maar dat jullie te voet zijn gegaan (gehoorverslag CGVS 3de asielaanvraag p.6). Verder verklaart u dat het feest en de maaltijd met een honderdtal genodigden van beide families in uw huis plaatsvond, in Murade Shahr (gehoorverslag CGVS 3de asielaanvraag p.6). Uw vrouw verklaart dan weer dat er een klein feest in haar ouderlijk huis in Damiauw was, waarbij de burens langskwamen om te eten (gehoorverslag echtgenote CGVS p.9). Over een parallel feest in uw ouderlijk huis zegt ze niets. Hoe dan ook, haar verklaring dat ze niet weet waar u ouderlijk huis gelokaliseerd is en dat ze er nooit is geweest, staat dermate in contrast met uw verklaring, dat er kan geconcludeerd worden dat jullie niet de waarheid vertellen over de plaats en omstandigheden van jullie huwelijk."

Los van bovenstaande dient ook te worden opgemerkt dat noch het dorp Murade Shahr (waarvan uw echtgenoot afkomstig zou zijn) noch Damiauw (waar u opgroeide) werden teruggevonden op een gedetailleerde kaart van de regio (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Alhoewel dit niet betekent dat deze dorpen niet bestaan is het wel opmerkelijk dat u er niet in slaagt om uw eigen dorp Damiauw te lokaliseren. Eerst situeert u uw dorp op ongeveer drie tot vier uur van het districtcentrum van Firing, om vervolgens te stellen dat het slechts een half uur rijden is (gehoorverslag CGVS p.4). Er werden u elf dorpen genoemd in de buurt van het districtcentrum waarvan u er geen enkel kent (gehoorverslag CGVS p. 11 en 12). Spontaan noemt u er vijf op die echter niet konden worden teruggevonden in de geraadpleegde bronnen (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). U weet dat er een splitsing is geweest in uw district maar zegt foutief dat het nu gesplitst is in het district Khost en Firing (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). U kan evenmin aangeven hoe u van uw dorp naar het districtcentrum gaat, en verklaart dat u er nooit bent geweest, omdat vrouwen geen boodschappen doen (gehoorverslag CGVS p. 6 en p.10).

Deze uitleg kan niet volstaan. Immers, deze gebrekkige kennis van uw onmiddellijke omgeving staat in schril contrast met de vlotheid waarmee u “de veertien districten van Baghlan “ opsomt, plaatsen waar u nochtans evenmin bent geweest en veel verder gelegen zijn ten opzichte van uw dorp (gehoorverslag CGVS p.11). Ook uw kennis inzake de politieke figuren van uw regio, waaronder het hoofd van onderwijs (dat u zelf nochtans niet volgde) en het hoofd van de rechtbank (waarmee u evenmin ooit in contact bent geweest), staat in duidelijk contrast met het door u geschetste beeld van een leven dat zich steeds binnenshuis afspeelde, waardoor het vermoeden rijst dat dit ingestudeerde kennis betreft (gehoorverslag CGVS p.10).

U beroept zich integraal op de problemen van uw echtgenoot waardoor u met hem Afghanistan heeft verlaten (gehoorverslag CGVS p.9). Echter uw echtgenoot heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt dat hij daadwerkelijk gewerkt heeft als chauffeur binnen het Afghaanse leger. In dit verband wordt evenzeer verwezen naar onderstaande alinea, vermeld in de beslissing van uw echtgenoot.

“Er kan ook onvoldoende geloof worden gehecht aan uw beweerde profiel dat u als chauffeur zou hebben gewerkt voor het ANA. In de eerste plaats is het niet geloofwaardig dat u na twee weken opleiding van start kon gaan (gehoorverslag CGVS p.4 en 10), en daarenboven nog een graad kreeg (Zabit) met vier mensen onder u. Uit de beschikbare informatie immers blijkt dat een basisopleiding binnen het ANA minimum vijf weken in beslag neemt (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). U kan geen documenten neerleggen inzake uw werkzaamheden voor ANA. U stelt dat uw militaire kaart verloren is geraakt in het ziekenhuis, maar aangezien u daarna nog twee en een halve maand zou hebben gewerkt (gehoorverslag CGVS p.10), kan toch worden verondersteld dat u een nieuwe legitimatie zou hebben gekregen. De door u neergelegde foto's in legeruniform zeggen niets over uw beweerde activiteiten voor ANA. De foto's zijn genomen in de hoek van een kamer en op uw legeruitrusting kan geen enkel insigne worden waargenomen. Het is volstrekt onduidelijk in welke omstandigheden (tijd, plaats, reden, etc.) deze foto's werden genomen.”

Rekening houden met bovenstaande opmerkingen kan u de hoedanigheid van vluchteling niet worden toegekend.

U verwijst in het algemeen naar de onveilige situatie in de regio waar u woonde. Maar inzake de status van subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/4, par. 2, c kan u deze niet worden toegekend. Immers, u maakt onvoldoende aannemelijk afkomstig te zijn van Baghlan of daar te hebben verbleven tot na uw huwelijk. U geeft ook geen correct zicht geboden op de plaats waar uw huwelijk heeft plaatsgevonden.

Ook uw echtgenoot heeft in dit verband onvoldoende aannemelijk gemaakt dat hij na zijn terugkeer naar Afghanistan in september 2009 tot januari 2010 in de regio Firing heeft verbleven, ù daar heeft leren kennen en jullie daar zijn gehuwd (zie beslissing echtgenoot 3de asielaanvraag).

U geeft met andere woorden onvoldoende zicht op uw werkelijke situatie in Afghanistan en eventuele vestigingsalternatieven. Op die manier verhindert u de asielinstanties zich een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het biedt de asielinstanties evenmin de mogelijkheid na te gaan met welke regio in Afghanistan u, eventueel via familie of via een ander netwerk waarop u kan terugvallen, nog banden heeft én in welke regio van Afghanistan of daarbuiten u nog over een reële mogelijkheid tot vestiging beschikt.

Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR-“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status” is het de plicht van de asielzoeker om de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Indien úzelf geen duidelijkheid schept over uw verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt u het CGVS in de onmogelijkheid uw nood aan bescherming correct te beoordelen.

Tot slot, u legt geen documenten neer die toelaten uw identiteit en/ of reisweg te controleren. Ook inzake de derde asielaanvraag van uw echtgenoot werd besloten hem de hoedanigheid van vluchteling alsook de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3, 48/4, §2, a) of b) en 69 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de schending van de materiële motiveringsplicht, onderneemt verzoekster een poging om een aantal motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoekster een kleurenkopie van de taskara van haar vader.

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat artikel 69 van de vreemdelingenwet werd opgeheven zodat dit onderdeel van het middel juridische grondslag mist.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij en haar echtgenoot dermate frappante onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen inzake de plaats en het verloop van hun huwelijk dat geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaring gehuwd te zijn in het district Firing in de provincie Baghlan, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (ii) zij er niet in slaagt om haar eigen dorp Damiauw te lokaliseren, zoals omstandig wordt uiteengezet, haar gebrekkige kennis van haar onmiddellijke omgeving in schril contrast staat met de vlotheid waarmee zij “de veertien districten van Baghlan” opsomt, plaatsen waar zij nochtans niet is geweest en ook haar kennis inzake de politieke figuren van haar regio, waaronder het hoofd van onderwijs (dat zij zelf nochtans niet volgde) en het hoofd van de rechtbank (waarmee zij evenmin ooit in contact is geweest) in duidelijk contrast staat met het door haar geschetste beeld van een leven dat zich steeds binnenshuis afspeelde, waardoor het vermoeden rijst dat dit ingestudeerde kennis betreft, (iii) zij zich integraal beroept op de problemen van haar echtgenoot waardoor zij met hem Afghanistan heeft verlaten doch haar echtgenoot onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk gewerkt heeft als chauffeur binnen het Afghaanse leger, zoals wordt toegelicht, (iv) zij onvoldoende zicht biedt op haar werkelijke situatie in Afghanistan en eventuele vestigingsopties aangezien zij onvoldoende aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Baghlan of daar te hebben verbleven tot na haar huwelijk, zij ook geen correct zicht heeft geboden op de plaats waar haar huwelijk heeft plaatsgevonden en ook haar echtgenoot onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij na zijn terugkeer naar Afghanistan in september 2009 tot januari 2010 in de regio Firing heeft verbleven, verzoekster daar heeft leren kennen en er te zijn gehuwd en (v) zij geen documenten neerlegt die toelaten haar identiteit en/of reisweg te controleren.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.5. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.6. Uit de gegevens van het dossier blijkt vooreerst dat verzoekster zich voor haar asielaanvraag integraal beroept op de problemen zoals aangehaald door haar echtgenoot. In arrest nr. 75 352 van 17 februari 2012, waarin de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot werd verworpen, oordeelde de Raad hieromtrent als volgt: *“Na lezing van het administratief dossier oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden profiel als chauffeur voor het ANA. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd als volgt: “In de eerste plaats is het niet geloofwaardig dat u na twee weken opleiding van start kon gaan (gehoorverslag CGVS p.4 en 10), en daarenboven nog een graad kreeg (Zabit) met vier mensen onder u. Uit de beschikbare informatie immers blijkt dat een basisopleiding binnen het ANA minimum vijf weken in beslag neemt (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). U kan geen documenten neerleggen inzake uw werkzaamheden voor ANA. U stelt dat uw militaire kaart verloren is geraakt in het ziekenhuis, maar aangezien u daarna nog twee en een halve maand zou hebben gewerkt (gehoorverslag CGVS p.10), kan toch worden verondersteld dat u een nieuwe legitimatie zou hebben gekregen. De door u neergelegde foto’s in legeruniform zeggen niets over uw beweerde activiteiten voor ANA. De foto’s zijn genomen in de hoek van een kamer en op uw legeruitrusting kan geen enkel insigne worden waargenomen. Het is volstrekt onduidelijk in welke omstandigheden (tijd, plaats, reden, etc.) deze foto’s werden genomen.” In voorliggend verzoekschrift wordt niet het minste verweer gevoerd tegen voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen, welke steun vinden in het administratief dossier, zodat dit onderdeel van de motivering onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.”*

2.7. Voorts acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onaanvaardbaar dat verzoekster en haar echtgenoot sterk uiteenlopende verklaringen afleggen omtrent het verloop van hun huwelijksdag. Verwijzend naar de motivering dienaangaande opgenomen in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van haar echtgenoot, stelt de bestreden beslissing in dit verband: *“(…) Zo zegt u dat uw echtgenote, nadat in de namiddag de “Nikah” had plaatsgevonden in haar ouderlijk huis, naar uw huis is gekomen en dat jullie daar vervolgens nog vier dagen hebben verbleven tot aan jullie vertrek uit het land (gehoorverslag CGVS 3de asielaanvraag p.7 en 8). Uw vrouw daarentegen verklaart, dat zij na de “Nikah” in haar ouderlijk huis is gebleven, meer nog, zij stelt dat ze helemaal geen idee heeft waar uw huis gelegen is, of waar u geboren bent (gehoorverslag echtgenote CGVS p.9 en p.4). (…) Verder verklaart u dat het feest en de maaltijd met een honderdtal genodigden van beide families in uw huis plaatsvond, in Murade Shahr (gehoorverslag CGVS 3de asielaanvraag p.6). Uw vrouw verklaart dan weer dat er een klein feest in haar ouderlijk huis in Damiauw was, waarbij de burens langskwamen om te eten (gehoorverslag echtgenote CGVS p.9). Over een parallel feest in uw ouderlijk huis zegt ze niets. Hoe dan ook, haar verklaring dat ze niet weet waar u ouderlijk huis gelokaliseerd is en dat ze er nooit is geweest, staat dermate in contrast met uw verklaring, dat er kan geconcludeerd worden dat jullie niet de waarheid vertellen over de plaats en omstandigheden van jullie huwelijk.”* De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om deze vaststellingen ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen zodat deze staande blijven en door de Raad worden overgenomen.

2.8. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig zodat er geen reden is om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9.1. Verzoekster meent dat zij minstens in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en voert aan dat, gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst, de veiligheidssituatie in Baghlan dient te worden beoordeeld. Dat zij haar eigen dorp niet kan situeren, verklaart verzoekster door het feit dat zij door haar vader angstvallig binnenshuis werd gehouden. Zij mocht niet naar school gaan en zij mocht niet buiten komen van haar vader uit angst voor de onveilige situatie en door de praktijken dat jonge meisjes gemakkelijk ontvoerd worden en verplicht worden te huwen met een commandant. Zij werd aldus jaren afgeschermd van de buitenwereld en bracht haar dagen door met het huishouden. Zij vervolgt dat zij buiten haar weten en wil om door haar vader werd uitgehuwelijkt aan haar huidige echtgenoot om zo in het buitenland een veilig en normaal leven te kunnen opbouwen. Haar vader koos haar man omdat deze over voldoende financiële middelen beschikte en reeds de kennis had om samen met haar naar het buitenland te vluchten om aldaar een beter leven te kunnen leiden in normale en veilige omstandigheden. Als bewijs van haar afkomst voegt verzoekster een kopie van de taskara van haar vader als bijlage aan het verzoekschrift. Vervolgens voert verzoekster aan dat de toestand in Afghanistan ernstig en zorgwekkend is, de leefomstandigheden er op dit moment nog steeds onmenselijk zijn en de situatie zeer gevaarlijk is. Ter staving van haar

betoog citeert zij uit een reisadvies voor Afghanistan en uit een niet nader gespecificeerd rapport van Amnesty International, documenten welke evenmin aan het verzoekschrift worden gevoegd.

2.9.2. Waar verzoekster erop wijst dat zij door haar vader angstvallig binnenshuis werd gehouden, zij jaren werd afgeschermd van de buitenwereld en haar dagen doorbracht met het huishouden, komt zij in wezen niet verder dan het herhalen van haar eerdere verklaringen, waarmee zij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing in dit verband: *“(…) is het wel opmerkelijk dat u er niet in slaagt om uw eigen dorp Damiauw te lokaliseren. Eerst situeert u uw dorp op ongeveer drie tot vier uur van het districtcentrum van Firing, om vervolgens te stellen dat het slechts een half uur rijden is (gehoorverslag CGVS p.4). Er werden u elf dorpen genoemd in de buurt van het districtcentrum waarvan u er geen enkel kent (gehoorverslag CGVS p. 11 en 12). Spontaan noemt u er vijf op die echter niet konden worden teruggevonden in de geraadpleegde bronnen (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). U weet dat er een splitsing is geweest in uw district maar zegt foutief dat het nu gesplit is in het district Khost en Firing (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). U kan evenmin aangeven hoe u van uw dorp naar het districtcentrum gaat, en verklaart dat u er nooit bent geweest, omdat vrouwen geen boodschappen doen (gehoorverslag CGVS p. 6 en p.10). Deze uitleg kan niet volstaan. Immers, deze gebrekkige kennis van uw onmiddellijke omgeving staat in schrill contrast met de vlotheid waarmee u “de veertien districten van Baghlan “ opsomt, plaatsen waar u nochtans evenmin bent geweest en veel verder gelegen zijn ten opzichte van uw dorp (gehoorverslag CGVS p.11). Ook uw kennis inzake de politieke figuren van uw regio, waaronder het hoofd van onderwijs (dat u zelf nochtans niet volgde) en het hoofd van de rechtbank (waarmee u evenmin ooit in contact bent geweest), staat in duidelijk contrast met het door u geschetste beeld van een leven dat zich steeds binnenshuis afspeelde, waardoor het vermoeden rijst dat dit ingestudeerde kennis betreft (gehoorverslag CGVS p.10).”*

Hoe dan ook en daargelaten de vaststelling dat verzoekster geen duidelijkheid schept over haar regio van herkomst zoals blijkt uit wat voorafgaat, zij evenmin documenten voorlegt waaruit haar identiteit en afkomst kan blijken en zij omwille van hetgeen uiteengezet onder punt 2.7. evenmin aannemelijk maakt in Baghlan in het huwelijk te zijn getreden, toont verzoekster niet aan dat het voor haar onmogelijk is om zich samen met haar echtgenoot te vestigen in het land waarvan zij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in Kabul. De Raad wijst in dit verband op artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, waaruit volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van verzoekster redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij in dat deel van het land blijft.

De Raad benadrukt te dezen dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak *Husseini tegen Zweden* (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM, *Salah Sheekh tegen Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini tegen Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaard daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

2.9.3.1. Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) heeft in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van

het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:
– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.
(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;
– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest *NA/Verenigd Koninkrijk*, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

2.9.3.2. Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

2.9.3.3. Artikel 48/4 luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) Doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dat de omzetting naar Belgisch recht is van artikel 15, c) van de richtlijn, voorziet in de aldus vereiste bescherming al is er in dit artikel van de vreemdelingenwet enkel sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon en niet, zoals in artikel 15 van de richtlijn, van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon. Artikel 15, c) van de richtlijn moet autonoom worden uitgelegd (rechtsoverweging 28) en mist toepassing, indien de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict minder hoog is dan in de hiervoor

bedoelde uitzonderlijke situatie. De desbetreffende vreemdeling kan in dat geval, gezien de rechtsoverwegingen 39 en 40, aan artikel 15 a) en b) van de richtlijn wel aanspraak op bescherming ontlenen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat hij/zij specifiek wordt bedreigd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. In dit geval voorziet artikel 48/4, §2, a) en b) in de vereiste bescherming.

2.9.3.4. Hoewel uit de in voorliggend verzoekschrift geciteerde informatie blijkt dat de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, kan hieruit naar het oordeel van de Raad geenszins worden besloten dat er actueel sprake zou zijn van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Afghanistan/Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Immers, het reisadvies Afghanistan – dat overigens slechts gericht is aan Belgische reizigers die van plan zijn om naar Afghanistan te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Afgaanse nationaliteit bezitten – maakt weliswaar melding van een aantal grote aanslagen in Kabul doch deze waren blijkens de informatie specifiek gericht op buitenlandse VN-medewerkers en hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven. Voorts leest de Raad dat in toenemende mate NGO's, internationale organisaties en privé-ondernemingen gevisieerd worden. Door het louter verwijzen naar en citeren uit een rapport van Amnesty International dat handelt over de algemene situatie van vrouwen in Afghanistan, toont verzoekster verder niet aan dat zij in de hoofdstad Kabul een gevisieerd doelwit zou vormen louter omdat zij een vrouw is.

De Raad verwijst in dit verband nog naar het arrest J.H. tegen het Verenigd Koninkrijk waarbij het EHRM oordeelde dat er geen situatie van willekeurig geweld heerst die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker in Kabul (EHRM, *J.H. tegen het Verenigde Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55; zie ook *N. tegen Zweden*, 20 juli 2010).

2.9.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster in Kabul louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar asielaanvraag, toont verzoekster immers niet aan dat zij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

Evenmin toont zij aan dat zij het risico loopt in Afghanistan een behandeling te ondergaan welke in strijd is met artikel 3 EVRM. Aangezien de wetgever zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet inspireerde op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86), kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoekster niet volstaan met de blote bewering dat zij vreest dat zij of haar gezin in geval van terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, behandeling welke in strijd is met artikel 3 EVRM, om aan te tonen dat artikel 3 EVRM zou zijn geschonden. De Raad wijst in casu op de uitspraak van het EHRM waarin het Hof oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (CASE OF N. v. SWEDEN (Application no. 23505/09) 20 juli 2010): "*Whilst being aware of the reports of serious human rights violations in Afghanistan, as set out above, the Court does not find them to be of such a nature as to show, on their own, that there would be a violation of the Convention if the applicant were to return to*

that country. The Court thus has to establish whether the applicant's personal situation is such that her return to Afghanistan would contravene Article 3 of the Convention.”).

2.10. De door verzoekster als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde fotokopie van haar vaders taskara vermag niet bovenstaande overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Immers, het neerleggen van dit document wijzigt niets aan de vaststelling dat verzoekster er zelf niet in slaagde haar dorp Damiauw te lokaliseren, noch doet dit afbreuk aan het gegeven dat zij en haar echtgenoot beschikken over een intern vestigingsalternatief in Kabul.

2.11. Waar verzoekster in fine vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS